

Arrest

**nr. 179 246 van 13 december 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de stad AALST, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 september 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Burgemeester van de stad Aalst van 26 juli 2016 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 september 2016 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MBOUMENE SONKOUE, die loco advocaat B. AYAYA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VAN MOLLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Blijkens de bestreden beslissing dient de verzoekende partij op 15 februari 2016 een aanvraag in tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 26 juli 2016, met kennisgeving op 5 augustus 2016, neemt de verwerende partij de volgende beslissing die de bestreden beslissing vormt:

“Beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf

Gelet op artikel 12 bis, §§ 3, 3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1. derde lid Artikel 26/1, §1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*Naam: N. B.
Voorna(a)m(en): Anny
Nationaliteit: Congo DR
Geboortedatum: 27.03.1977
Geboorteplaats: Kinshasa (Congo DR)
Identificatienummer in het Rijksregister@...)
Verblijvende te / verklaart te (...)
verblijven te: Aalst*

heeft zich op 15 februari 2016 (dag/maand/jaar) aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde omdat de vreemdeling omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

- Een uittreksel strafregister*
- Een medisch getuigschrift*
- Een bewijs van behoorlijke huisvesting”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 12bis, 3, 3bis en 62 van de vreemdelingenwet en stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan. Zij voert de schending aan van de formele motivering vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en meent dat het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“En ce que la décision de refus de séjour de plus de trois mois sans ordre de quitter le territoire aux motifs que l'intéressé ne remplit pas les conditions requises pour bénéficier du droit de séjour de plus de trois mois en qualité de membre de la famille d'une personne ayant le séjour permanent en Belgique.

Alors que le requérant a produit des documents desquels il ressort qu'elle est membre de famille d'une personne ayant le séjour illimité sur le territoire. Elle est la mère des enfants B. K. J., né le 15/02/2013 et N. B. A., née le 23/09/2014 qui sont en situation régulière avec leur père, Monsieur B. C..

La requérante a produit les documents suivants :

1. *Copie du document d'identité de Madame N.B.*
2. *Copie de la carte d'identité de Monsieur B.*
3. *Copie de l'acte de cohabitation légale*
4. *Copie des actes de naissance des enfants J. et A.*
5. *Copie du contrat de travail de Mr B.*
6. *Copie des fiches de paie de Mr B.*
7. *Copie de l'attestation de l'école de l'enfant J.*
8. *Copie de l'attestation de la Mutuelle établissant que Mme N. est couverte par une Mutuelle ;*
9. *Copie de la composition de ménage de Mr B.*

Ces documents ont été acceptés par la partie adverse sans aucun doute et voire sans aucune notification des documents qui manquait et que la requérante devait compléter.

Dans une affaire de regroupement familial fondée sur l'article 40 ter de la loi sur les étrangers du 15 décembre 1980, le Conseil a déjà reproché à l'Office des étrangers sa politique de silence qu'à l'interpellation de la partie demanderesse sur les éléments qu'ils manquent au dossier.

« Le Conseil relève à ce sujet qu'au contraire d'un examen concret « des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille » selon les termes de l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, alors que l'ampleur des besoins peut être très variable selon les individus, comme l'a rappelé la CJUE dans l'arrêt Chakroun (CJUE, 4 mars 2010, Chakroun, C-578/08, § 48), la partie défenderesse se borne à constater que la partie requérante n'a fourni aucun renseignement sur ces besoins et ce, sans avoir interpellé la requérante à ce sujet. Or, le Conseil observe que si aucune disposition légale n'impose à la partie défenderesse de demander des informations à la requérante, l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit par contre que « Le ministre ou son délégué peut, [aux fins de son exercice de détermination des moyens nécessaires,] se faire communiquer par l'étranger et par toute autorité belge tous les documents et renseignements utiles pour la détermination de ce montant ». Il en résulte que la partie défenderesse ne pouvait se contenter de constater que la requérante n'avait fourni aucun renseignement sur ses « frais et dépenses ».

Le Conseil estime que, ce faisant, la partie défenderesse a méconnu la portée de l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980.

3.2 Dans sa note d'observations, la partie défenderesse estime que « [L]a référence faite à l'arrêt de la CJUE Chakroun pour critiquer l'appréciation qui a été faite des revenus du regroupant n'est pas pertinente » dès lors que « l'arrêt précité concerne la situation des membres de la famille d'un ressortissant d'un pays tiers autorisé au séjour ou établi en Belgique et non comme dans le cas présent un membre de la famille d'un Belge ». A cet égard, le Conseil rappelle que dans l'arrêt Chakroun, la CJUE s'est notamment exprimée comme suit, dans un passage repris dans les travaux parlementaires qui indiquent plus largement la volonté du législateur de se conformer à l'enseignement de cet arrêt : « Dès lors que l'ampleur des besoins peut être très variable selon les individus, cette autorisation doit par ailleurs être interprétée en ce sens que les États membres peuvent indiquer une certaine somme comme montant de référence, mais non en ce sens qu'ils pourraient imposer un montant de revenu minimal au-dessous duquel tout regroupement familial serait refusé, et ce indépendamment d'un examen concret de la situation de chaque demandeur » (Proposition de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en ce qui concerne les conditions dont est assorti le regroupement familial des ressortissants de pays non membres de l'UE, Amendements, Ch. repr., sess. ord. 2010-2011, 0443/014, p. 52). La référence dans les travaux parlementaires à l'arrêt précité, alors qu'il concerne l'application de la directive 2003/86, soit celle qui régit le regroupement familial des membres de la famille de ressortissants d'États tiers résidant légalement sur le territoire des États membres, ne peut se comprendre dans le cadre des articles 40bis et suivants de la loi du 15 décembre 1980 que par la volonté du législateur d'en appliquer l'enseignement aux membres de la famille de Belges, ladite référence étant inappropriée s'agissant du séjour des membres de la famille de ressortissants européens qui relève de la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, modifiant le règlement (CEE) n° 1612/68 et abrogeant les directives 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE et 93/96/CEE (ci-après : la directive 2004/38), et au demeurant inutile à leur égard dès lors que cette dernière directive prévoit clairement en son article 8, § 4, que « [L]es États membres ne peuvent pas fixer le montant des ressources qu'ils considèrent comme suffisantes, mais ils doivent tenir compte de la situation personnelle de la personne concernée ».

Attendu que la demande de regroupement familial fondée sur les articles 10 et 12 bis de la loi du 15 décembre 1980 a été envoyée par courrier recommandé, le 12 février 2016 (voy. preuve - pièce) et le 15 février 2016, la requérante s'est présentée physiquement à la Commune pour se rassurer si la demande envoyée par la Poste était arrivée. Ce que le personnel du guichet a confirmé et lui demande de prendre copie de la demande. Une copie de la demande avait été également envoyée par courriel à l'attention de Monsieur Goethals SANDER attaché à l'Office des étrangers (voy. preuve - pièce) ; La requérante ne comprend pas, s'il y a eu des documents manquants, dans le cadre de devoir collaboration, voir d'information, les parties adverses auraient pu inviter la requérante à compléter son dossier.

Attendu que la partie requérante estime que la décision de refus de non prise en considération n'est pas suffisamment motivée en ce qu'elle ne tient pas compte des éléments du dossier et des démarches menées par la requérante, un examen approfondi du dossier aurait amené les parties adverses à inviter la requérante à produire les éléments qu'ils estimaient nécessaires.

Que les dispositions légales relatives à la motivation formelle des actes administratifs ont été violées.

Que la jurisprudence unanime du Conseil renseigne que

« L'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Dans le cadre du contrôle de légalité, le Conseil n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation. » (voy. arrêt CCE n°170 832 du 29 juin 2016)

Que dans le cas d'espèce, le Conseil n'a pas d'éléments pour exercer son contrôle de légalité tellement que les parties adverses ont laissé intentionnellement la partie requérante demeurer dans l'absence des documents.

Que le conseil ne doit, certes, pas substituer son appréciation à celle de la partie adverse, mais doit vérifier si l'interprétation des dispositions légales applicables donnée par la partie adverse est complète et ne relève pas de l'erreur manifeste d'appréciation.

Attendu que la requérante a produit les éléments qui établissent le lien de parenté avec ses enfants mineurs d'âge et ses liens avec le père des enfants. Elle forme une cellule familiale avec les regroupants.

L'examen superficiel de la partie adverse dont le résultat est la non prise en considération est prématuré et constitue une ingérence disproportionnée dans la vie privée et familiale de la requérante. La partie adverse n'a pas essayé de voir si la requérante avait ou non une vie de famille avec les regroupants

Il y a là, violation de l'article 8 de la CEDH..

Le Conseil du céans a déjà arrêté que

« L'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à, la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale » (voy. CCE, arrêt n° 2212, du 03/10/2007) ; *

Si Il est ressort de la décision attaquée que les parties adverses n'ont nullement mené un examen de la proportionnalité adaptée, au cas d'espèce.

Au regard de la motivation, les parties adverses ne montrent pas qu'ils aient eu le souci de ménager le but visé par la loi et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante, au respect de sa vie privée et familiale

La motivation de la décision attaquée est insuffisante et inadéquate ;“.

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikelen 12bis §§3, 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 26, §1, derde lid van het koninklijk besluit van 10 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit). De bestreden beslissing preciseert op precieze wijze welke documenten ontbreken om de aanvraag in aanmerking te nemen. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en stelt dat er een manifeste beoordelingsfout is gemaakt. Zij voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan die in het licht van de juridische grondslag van de bestreden beslissing dient te worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

§ 2

Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1,

eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

§ 3

In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.

Indien de minister of zijn gemachtigde de aanvraag ontvankelijk verklaart, of indien binnen een termijn van vijf maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis is gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde, wordt de vreemdeling ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat hij is ingeschreven.

Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van zes maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf.

(...)” (eigen onderlijning).

Te dezen vormt artikel 26, §2, van het vreemdelingenbesluit de uitvoeringsbepaling van artikel 12 bis, §3, van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd.

Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.” (eigen onderlijning).

Uit de samenlezing van deze geciteerde bepalingen blijkt dat de verzoekende partij ertoe gehouden is onder meer het volgende voor te leggen:

- een uittreksel uit haar strafregister of een gelijkwaardig document
- een medisch getuigschrift
- een bewijs van behoorlijke huisvesting.

In casu werden deze documenten niet voorgelegd en uit het middel blijkt dat de verzoekende partij dit evenmin betwist.

Bijgevolg kon de verwerende partij niets anders verrichten dan de aanvraag gezinshereniging niet in overweging te nemen. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Het gegeven dat zij andere documenten heeft overgemaakt om aan te tonen dat zij een relatie heeft met de referentiepersoon in functie van wie zij haar aanvraag indienende doet aan het voorgaande geen afbreuk.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar had moeten uitnodigen deze stukken bij te brengen, wijst de Raad erop dat het de verzoekende partij toekomt haar aanvraag aan te vullen met de wettelijke vereiste documenten. Dit mag van een aanvrager verwacht worden temeer deze in casu al ter gelegenheid van het indienen van de aanvraag werd bijgestaan door haar raadsman die geacht wordt de wettelijke bepalingen te kennen. Dienaangaande verwijst de verzoekende partij tevergeefs naar een arrest van de Raad dat zij citeert met betrekking tot artikel 42 van de vreemdelingenwet, nu dit artikel een onderzoeksplicht aan de beslissende autoriteit oplegt, onderzoeksplicht die niet in de bepalingen kan teruggevonden worden voor wat huidige zaak betreft. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde aanvraag te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Tevergeefs wordt door de verzoekende partij voorgehouden dat het zou volstaan haar relatie met haar partner en kinderen te bewijzen op dat een gunstig gevolg zou worden gegeven aan haar aanvraag, zelfs niet in het kader van artikel 8 EVRM. Ten dien einde wordt er nog opgemerkt dat het de verzoekende partij vrij staat een nieuwe aanvraag in te dienen, dit maal vergezeld door alle wettelijk vereiste stukken.

De Raad wijst erop dat artikel 8 EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en als volgt luidt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. Uit artikel 8 EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, Gul v. Zwitserland, 19 februari 1996; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De verzoekende partij is onderworpen aan de hierboven geciteerde bepalingen, waaronder artikel 12bis van de vreemdelingenwet, daar ze haar aanvraag op basis van dit artikel ingediend heeft en dient aldus de in deze bepalingen opgesomde documenten voor te leggen.

De Raad stelt bovendien vast dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Derhalve kan het onderdeel dat de schending van artikel 8 EVRM beoogt niet dienstig aangevoerd worden (RvS 25 maart 2004, nr. 129.737; RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866).

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Artikel 12bis van de vreemdelingenwet is niet geschonden.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk. Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat het middel ongegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN